

Sygn. akt IV CSK 177/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski (przewodniczący)

SSN Jacek Grela

SSN Beata Janiszewska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.
przy uczestnictwie S. T.
o pozbawienie praw,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 czerwca 2019 r.,
skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 1 grudnia 2017 r., sygn. akt VI Ga (...),

1. oddała skargę kasacyjną,

**2. zasądza od S. T. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 31 sierpnia 2016 r. Skarb Państwa - Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. wystąpił o orzeczenie wobec uczestnika S. T. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność

gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia, przez okres 10 lat.

Sąd Rejonowy w T. postanowieniem z 5 kwietnia 2017 r. uwzględnił powyższy wniosek w całości. Apelacja od tego orzeczenia została oddalona postanowieniem z 1 grudnia 2017 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w T. Zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego, opartymi częściowo na podzielonych ustaleniach Sądu Rejonowego, a częściowo na wynikach postępowania dowodowego przeprowadzonego w postępowaniu apelacyjnym, uczestnik od 1992 r. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą „Usługi (...) S. T.”. Począwszy od 2006 r. organy podatkowe stwierdzały nieprawidłowości w zakresie ewidencjonowania przez uczestnika przychodów i kosztów uzyskania przychodu, a ponadto wystawianie faktur na niezrealizowane usługi oraz nieskładanie deklaracji podatkowych VAT. Zaległości podatkowe uczestnika wobec Urzędu Skarbowego w G. wyniosły (łącznie z odsetkami) prawie 600 000 złotych, powstały także zaległości względem ZUS z tytułu nieopłaconych składek. Ustalono, że niewypłacalność uczestnika trwa co najmniej od 2013 r., a w istocie od dnia złożenia wykazu majątku w dniu 23 października 2013 r.

Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że wyrokiem nakazowym z 20 czerwca 2013 r. wydanym w sprawie II K (...), Sąd Rejonowy w G. uznał uczestnika za winnego bliżej określonych przestępstw skarbowych (ciągu przestępstw) i wymierzył mu za to karę grzywny. Natomiast wyrokiem Sądu Okręgowego w T. zapadłym w sprawie IX Ka (...), w związku z rozpoznaniem apelacji w sprawie karnej II K (...), Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązał uczestnika do kontynuowania działalności zarobkowej w okresie próby. Uczestnik także w 2015 i 2016 r. wystawiał faktury VAT, których nie ujmował w zeznaniach podatkowych, czyli dokonywał transakcji gospodarczych, z których przychodu nie wykazywał w ww. zeznaniach. Uczestnik nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości.

Na podstawie tych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że spełnione zostały przesłanki uzasadniające orzeczenie względem uczestnika zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Jednocześnie uznał, że nie została spełniona przesłanka

negatywna w postaci upływu terminu zawitego do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie zakazu. Oceny sytuacji prawnej uczestnika należy bowiem dokonać stosownie do art. 377 ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (t.j. Dz. U. z 2019 r., Nr 498, dalej jako Prawo upadłościowe lub Pr.up.) w brzmieniu nadanym nowelizacją tego przepisu dokonaną z dniem 1 stycznia 2016 r., na podstawie ustawy z 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz. U. z 2019, Nr 243, dalej jako Prawo restrukturyzacyjne lub Pr.r.). Przepisy przejściowe regulujące temporalne aspekty nowelizacji art. 377 Pr.up. zostały zawarte w art. 452 ust. 2 i 3 Pr.r. Skoro zatem zaniechania uczestnika, o których mowa w art. 373 ust. 1 pkt 1 Pr.up., miały miejsce zarówno przed 2016 r., jak i w 2016 r., to zastosowanie znajduje art. 452 ust. 3 Pr.r., zgodnie z którym ocena skutków takich zachowań następuje na podstawie art. 377 Pr.up. w nowym brzmieniu, obowiązującym od 1 stycznia 2016 r.

Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniósł uczestnik, który sformułował wyłącznie zarzuty naruszenia prawa materialnego. Skarżący wskazał na uchybienie przepisom art. 377 Pr.up. w pierwotnym brzmieniu, czyli w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej z dniem 2 maja 2009 r. na podstawie ustawy o zmianie ustawy z 6 marca 2009 r. Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2009 r., Nr 53, poz. 434, dalej jako ustawa nowelizująca z 2009 r.) w zw. z art. 6 ust. 2 tej ustawy, przez ich niezastosowanie, a także uchybienie przepisom art. 373 ust. 1 pkt 1 Pr.up. i art. 452 ust. 2 i 3 Pr.r. przez ich zastosowanie. Zdaniem skarżącego, w wyniku tych naruszeń doszło do błędnego pominięcia przez Sąd Okręgowy upływu rocznego terminu zawitego do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, a w konsekwencji do orzeczenia tego zakazu mimo istnienia negatywnej przesłanki wykluczającej taką możliwość.

Z kolei błędna, w ocenie skarżącego, wykładnia art. 373 ust. 1 P. up. oraz art. 72 § 1 pkt 8 k.k. doprowadziła do uznania, że zobowiązanie do kontynuowania działalności zarobkowej orzeczone prawomocnym wyrokiem karnym wobec osoby, której działalność zarobkowa polega na prowadzeniu działalności gospodarczej, nie wyklucza jednoczesnego orzeczenia wobec tej osoby zakazu prowadzenia

działalności gospodarczej i nie wiąże sądu w postępowaniu cywilnym. Zdaniem skarżącego powyższe uchybienie skutkowało wydaniem przez Sąd II instancji orzeczenia, które uniemożliwia skarżącemu wykonanie w okresie próby obowiązku orzeczonego wyrokiem karnym.

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania albo o uchylenie zaskarżonego postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie apelacji i oddalenie wniosku, a także, w obu tych przypadkach, o stosowne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Wnioskodawca wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest niezasadna.

Spośród sformułowanych w niej zarzutów w pierwszej kolejności należy rozważyć te, które odnoszą się do wystąpienia negatywnej przesłanki orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w postaci upływu określonego w art. 377 Pr. up. terminu zawitego do wystąpienia z wnioskiem. Dopiero w razie uznania, że termin ten został w sprawie zachowany, wobec czego orzeczenie zakazu było możliwe, aktualne staje się rozważenie drugiego zarzutu, dotyczącego kolizji występującej, jak twierdzi uczestnik, między orzeczeniem wobec niego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej oraz zobowiązaniem uczestnika prawomocnym wyrokiem karnym do kontynuowania działalności zarobkowej.

Nie mógł być uznany za skuteczny zarzut naruszenia art. 377 Pr.up. w pierwotnym brzmieniu, poprzedzającym dwie nowelizacje tego przepisu, dokonane z dniem 2 maja 2009 r. i z dniem 1 stycznia 2016 r., w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy nowelizującej z 2009 r. Artykuł 377 Pr.up. stanowił wówczas, że nie orzeka się zakazu, o którym mowa w art. 373 Pr.up., jeżeli postępowanie w tej sprawie nie zostało wszczęte w terminie roku od umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13, a gdy nie złożono wniosku o ogłoszenie upadłości, od dnia, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć. Z kolei z art. 6 ust. 2 ustawy nowelizującej

z 2009 r. wynikało, jeżeli przed dniem wejścia w życie tej ustawy, czyli przed 2 maja 2009 r., zaistniały podstawy do ogłoszenia upadłości, do postępowań w sprawie orzekania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, wszczętych po dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2009 r., stosuje się przepisy dotychczasowe.

Kwestionowane przez skarżącego niezastosowanie tych przepisów, aby mogło odnieść skutek w postaci podjęcia przez Sąd Najwyższy dalszej, merytorycznej oceny zasadności zarzutu, musiałoby odnosić się do adekwatnych ustaleń faktycznych. W badanym przypadku ustalenia te musiałyby dotyczyć zaistnienia przed 2 maja 2009 r. zdarzeń obligujących uczestnika do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie jego upadłości. Dopiero wówczas możliwe byłoby rozważenie, czy doszło do naruszenia przywołanych wyżej przepisów przez ich niezastosowanie, wskutek czego Sąd Okręgowy pominął wystąpienie „prekluzji orzeczniczej” wynikającej z upływu rocznego terminu zawitego określonego w art. 377 Pr.up. (w pierwotnym brzmieniu), a uniemożliwiającej orzeczenie wobec uczestnika zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi będącymi osnową rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, nie może również dokonywać własnych ustaleń. Wobec określenia przez ten Sąd, na podstawie zaaprobowanego stanowiska Sądu I instancji, kiedy miało miejsce zdarzenie świadczące o niewypłacalności dłużnika, związane ze złożonym przez niego wykazem majątku datowanym na 23 października 2013 r., za podstawę oceny prawnej należy przyjąć ustalenie, że dłużnik od tego czasu był niewypłacalny. Powyższego stanowiska nie zmienia okoliczność, że w końcowych fragmentach uzasadnienia Sąd Okręgowy rozważał różne warianty sytuacyjne zachowania terminu zawitego do wystąpienia z wnioskiem, dochodząc ostatecznie do konkluzji, że – bez względu na określenie początku biegu tego terminu - możliwość orzeczenia zakazu wynikała z zastosowania art. 452 ust. 3 Pr.r.

W sprawie nie poczyniono ustalenia, że stan niewypłacalności obligujący uczestnika do wystąpienia o ogłoszenie upadłości istniał przed 2 maja 2009 r., a konkretnie, jak wskazuje skarżący, w 2007 r. Te twierdzenia uczestnika opierają

się na jego własnych przekonaniach o dacie powstania stanu niewypłacalności, sprzecznych jednak z wiążącymi Sąd Najwyższy ustaleniami Sądu Okręgowego. W konsekwencji nie może być skuteczny zarzut dotyczący niezastosowania art. 377 Pr.up. (w pierwotnym brzmieniu) w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy nowelizującej z 2009 r., skoro w stanie faktycznym sprawy nie ustalono, by przed 2 maja 2009 r. miały miejsce zdarzenia uzasadniające zastosowanie tych przepisów.

Jedynie na marginesie wypada zauważyć, że - wbrew wywodom skargi kasacyjnej – wniosek w niniejszej sprawie nie został złożony po nowelizacji art. 377 Pr.up. dokonanej z dniem 2 maja 2009 r., co rzekomo, wobec treści art. 6 ust. 2 ustawy nowelizującej z 2009 r., miałoby skutkować zastosowaniem art. 377 Pr.up. w pierwotnym brzmieniu. Odmienne niż wskazano w skardze, wniosek ten został złożony w sierpniu 2016 r., czyli po kolejnej (drugiej) zmianie art. 377 Pr.up., co do której kwestie intertemporalne były uregulowane w art. 452 Pr.r. Jedynie w art. 377 Pr.up. w pierwotnym brzmieniu był przewidywany roczny termin prekluzyjny na wystąpienie z wnioskiem, liczony - w razie niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości - od dnia, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć. Natomiast w przypadku działań lub zaniechań uzasadniających orzeczenie zakazu, a podejmowanych poczynając od 2 maja 2009 r., termin ten wynosił 3 lata.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 373 ust. 1 pkt 1 Pr.up. oraz art. 452 ust. 2 i 3 Pr.r. przez ich zastosowanie. Wywody skargi kasacyjnej odnoszą się w tym punkcie do bezpodstawnego, zdaniem skarżącego, zastosowania art. 452 ust. 2 i 3 Pr.r., natomiast przywołaniu art. 373 ust. 1 pkt 1 Pr.up. nie towarzyszy odrębna argumentacja. W konsekwencji rozważenia wymagają tylko intertemporalne aspekty orzekania o zakazie prowadzenia działalności gospodarczej, unormowane w art. 452 Pr.r.

W art. 452 ust. 2 Pr.r. wyrażona została zasada, że w sprawach, w których po wejściu w życie ustawy, czyli poczynając od 1 stycznia 2016 r., wpłynął wniosek o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, działania lub zaniechania określone w art. 373 i art. 374 Pr.up. „ocenia się według przepisów ustawy obowiązującej w dniu ich wystąpienia”. Oznacza to, że ustawodawca w odniesieniu do tych spraw zastosował zasadę intertemporalną określaną jako

tempus regit actum, zgodnie z którą skutki czynności są określane stosownie do stanu prawnego obowiązującego w czasie dokonywania tych czynności, czy szerzej: zaistnienia prawnie relewantnych zdarzeń, określonych w obowiązujących w tym czasie przepisach.

Natomiast z art. 452 ust. 3 Pr.r. wynika, że jeżeli działania lub zaniechania, o których mowa w art. 373 i art. 374 Pr.up. w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, które stanowią podstawę orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, miały miejsce zarówno przed dniem wejścia w życie ustawy (czyli przed 1 stycznia 2016 r.), jak i po jej wejściu w życie, to do oceny ich skutków stosuje się przepisy Prawa upadłościowego w brzmieniu nadanym przepisami Prawa restrukturyzacyjnego. Do przepisów tych należy również art. 377 Pr.up., który w obecnym brzmieniu stanowi, „nie orzeka się zakazu, o którym mowa w art. 373, jeżeli postępowanie w tej sprawie nie zostało wszczęte w terminie roku od dnia umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13, a gdy wniosek o ogłoszenie upadłości nie był złożony, w terminie trzech lat od dnia ustania stanu niewypłacalności albo wygaśnięcia obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez daną osobę”.

W razie uznania, że w okolicznościach sprawy zastosowanie znajdował art. 377 P.u. w obecnym brzmieniu, 3-letni termin do złożenia wniosku musiałby być uznany za oczywiście zachowany. Byłby on bowiem liczony od dnia ustania stanu niewypłacalności albo wygaśnięcia obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez uczestnika. Tymczasem z materiału sprawy nie wynika, że zdarzenia takie miały miejsce, wobec czego niewątpliwie nie mógł również upłynąć termin zawity, wykluczający orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Jednocześnie natomiast, stosownie do wiążących Sąd Najwyższy ustaleń Sądu Okręgowego, uczestnik także w 2015 i 2016 r. wystawiał faktury VAT, tzn. dokonywał czynności gospodarczych i w zeznaniach podatkowych powinien wykazywać uzyskany przychód. Prowadził zatem działalność gospodarczą, a wobec istniejącego nadal i niezakwestionowanego przez uczestnika stanu niewypłacalności, powinien był zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości.

Powinność ta pozostawała aktualna w 2016 r., co oznacza, że spełniona została przesłanka zastosowania art. 452 ust. 3 Pr.r. w postaci zaniechania podjęcia czynności określonej w art. 373 ust. 1 pkt 1 Pr.up., tj. złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. W konsekwencji natomiast, wobec treści art. 452 ust. 3 Pr.r. uzasadnione było także zastosowanie art. 377 Pr.up. w obecnym brzmieniu. Nawet więc gdyby uznać, że w okolicznościach sprawy przed złożeniem wniosku upłynął termin zawity liczony według art. 377 Pr.up. w pierwotnym lub nawet kolejnym (od 2 maja 2009 r.) brzmieniu (o czym poniżej), to następujące później kontynuowanie działalności gospodarczej w utrzymujących się warunkach obligujących do zgłoszenia wniosku o upadłość stanowiło zaniechanie podjęcia czynności, o którym stanowi art. 452 ust. 3 Pr.r.

W takiej sytuacji nie jest już możliwe orzeczenie zakazu na zasadach unormowanych we wcześniej obowiązujących przepisach, gdyż upływ terminu zawitego wyklucza zastosowanie tej sankcji cywilnoprawnej według reguł ukształtowanych w art. 373 Pr.up. (w adekwatnym do danego okresu brzmieniu). Natomiast nie jest wykluczona ocena dalszych, podejmowanych po upływie tego terminu działań i zaniechań, jako nowych zdarzeń uzasadniających wystąpienie z wnioskiem o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Zbieżne w istocie stanowisko zajął Sąd Rejonowy, który stwierdził, że skoro uczestnik w dalszym ciągu prowadzi działalność gospodarczą i nieprzerwanie trwa stan niewypłacalności, to nie zaistniała przesłanka negatywna w postaci upływu terminu zawitego, wykluczająca orzeczenie zakazu.

Uzupełniająco wypada wskazać, że zaskarżone postanowienie należałoby uznać za trafne również w przypadku zastosowania art. 377 Pr.up. sprzed nowelizacji wprowadzonej z początkiem 2016 r. Przywołany przepis stanowił wówczas, że „Nie orzeka się zakazu, o którym mowa w art. 373, jeżeli postępowanie w tej sprawie nie zostało wszczęte w terminie roku od dnia umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13, a gdy wniosek o ogłoszenie upadłości nie był złożony, w terminie trzech lat od dnia, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć”. W przypadku zatem stwierdzenia, że sytuacja prawna uczestnika powinna być oceniana z uwzględnieniem art. 377 Pr.up. w brzmieniu

obowiązującym od 2 maja 2019 r. do 1 stycznia 2016 r., konieczne stałoby się rozważenie, czy wierzyciel, występując z wnioskiem w niniejszej sprawie, zachował 3-letni termin liczony „od dnia, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć”.

Analiza materiału sprawy uzasadnia pozytywną odpowiedź na to pytanie. Wcześniej wskazano już, że Sąd Najwyższy był związany ustaleniem, z którego wynika, że niewypłacalność dłużnika miała miejsce od 23 października 2013 r. Skoro zatem wniosek o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej został wniesiony 31 sierpnia 2016 r., to należy uznać, że wierzyciel zachował trzyletni termin zawity.

Spełnienie przed 1 stycznia 2016 r. przesłanek uzasadniających orzeczenie zakazu, a następnie kontynuowanie tego stanu także od 2016 r. może prowadzić do wątpliwości, czy zastosowanie powinien znaleźć art. 452 ust. 2, czy ust. 3 Pr.r. Kwestia jest doniosła, ponieważ dla drugiej grupy przypadków zastosowanie znajduje nie tylko art. 377 Pr.up. w aktualnym brzmieniu, lecz szerzej: przepisy Prawa upadłościowego w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. Dla rozstrzygnięcia tego problemu decydujące znaczenie ma określona przez wnioskodawcę podstawa faktyczna żądania, tzn. to, czy w podstawie tej zawarte są również twierdzenia o kontynuacji w 2016 r. działań lub zaniechań dłużnika, o których mowa w art. 373 i art. 374 Pr.up. w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą. Taki stan rzeczy miał miejsce w niniejszej sprawie, w której doszło do rozszerzenia podstawy faktycznej wniosku przez zgłoszenie w postępowaniu apelacyjnym twierdzeń o dalszym prowadzeniu przez uczestnika działalności gospodarczej. Ostatecznie podstawą faktyczną orzeczenia została objęta również podniesiona przez wnioskodawcę okoliczność kontynuowania, także w 2016 r., działalności gospodarczej, co uzasadniało zastosowanie art. 452 ust. 3 Pr.r. Analizowany obecnie zarzut skargi kasacyjnej, kwestionujący podstawy działania tego przepisu, nie mógł być zatem uwzględniony.

Niezasadny okazał się także ostatni z zarzutów, odnoszący się do rzekomej kolizji między orzeczeniem zakazu prowadzenia działalności gospodarczej oraz zobowiązaniem uczestnika w wyroku karnym do kontynuowania działalności

zarobkowej. Kolizja taka w istocie nie występuje. Z zestawienia zakazów i zobowiązań aktualnie nałożonych na skarżącego orzeczeniami Sądów wynika, że jest on zobowiązany do prowadzenia działalności zarobkowej, tyle że ma być ona realizowana w sposób inny niż objęty zakazami prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia.

Odmienne wnioski nie wynikają z użycia w określeniu obowiązku słowa „kontynuowania” działalności zarobkowej, które skarżący bezzasadnie utożsamia z kontynuowaniem działalności gospodarczej. Zarobkowy charakter działalności uznaje się za jedną z cech działalności gospodarczej, obok elementu stałości i zorganizowanego charakteru. Charakter zarobkowy mają jednak również inne postaci aktywności ukierunkowanej na uzyskanie dochodu, realizowane w formach alternatywnych względem działalności gospodarczej. Obowiązek „kontynuowania” dotyczy wyłącznie elementu działalności zarobkowej, natomiast nie ogranicza uczestnika w doborze form aktywności zawodowej (lub innej), pozwalających na uzyskanie zarobku – oczywiście, poza formami zakazanymi orzeczeniem wydanym w sprawie o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej.

Wobec bezzasadności zarzutów skargi kasacyjnej, skarga ta podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c., uwzględniając sprzeczność stanowisk i interesów uczestników postępowania.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

jw